

Nr 55.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående överflyttande av medel från jämtländska renbetesfjällens skogsfond till Norrbottens lappfond; given Stockholms slott den 21 januari 1938.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Gustav Möller.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 21 januari 1938.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller, anför:

I skrivelse den 18 mars 1930 (nr 75) hemställde riksdagen, att Kungl. Maj:t ville skyndsamt låta verkställa utredning rörande beskaffenheten av de missförhållanden med avseende å renskötselns bedrivande och lappförfattningarnas tillämpning i övrigt, som yppats inom vissa delar av lappmarken, samt, därest av utredningen skulle framgå, att dessa missförhållanden vore av den art, att deras snabba och effektiva tillrättaläggande icke läte sig medelst den nuvarande administrationen å området genomföra, vidtaga de tillfälliga åtgärder för berörda ändamåls vinnande, vartill utredningen kunde giva anledning eller Kungl. Maj:t eljest måtte finna skäl.

Sedan länsstyrelsen i Norrbottens län inkommit med en den 5 maj 1930 dagtecknad promemoria i ärendet och överläggningar ägt rum med lands-

hövdingarna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län, anbefalldes Kungl. Maj:t genom beslut den 30 maj 1930, bland annat, länsstyrelsen i Norrbottens län att verkställa utredning angående de åtgärder, som borde vidtagas för avhjälpande av de inom vissa delar av lappmarken yppade missförhållanden samt rörande kostnaderna härför. Tillika bemyndigades chefen för socialdepartementet att för biträde med utredningen till länsstyrelsens förfogande ställa erforderliga experter.

Med stöd av nämnda bemyndigande tillkallade departementschefen den 6 juni 1930 nomadskolinspektören filosofie doktorn Erik Bergström att delta i den beslutade utredningen. Sedan Bergström avlidit, tillkallades den 16 maj 1933 f. d. landshövdingen Nils Gustaf Ringstrand och jordbrukskonsulenten Walde Lorens Wanhainen att delta i utredningsarbetet. Utredningen antog benämningen 1930 års lapputredning.

Den 29 december 1935 avgav 1930 års lapputredning betänkande angående åtgärder för avhjälpande av de inom vissa delar av Norrbottens läns lappmark yppade missförhållanden samt rörande de kostnader, som därav kunde föranledas m. m. (statens off. utredn. 1936: 23).

Ifrågavarande betänkande innehåller en redogörelse för de förhållanden, under vilka för närvarande renskötseln i Norrbottens län bedrivs och för anledningarna till de missförhållanden, som otvivelaktigt äro rådande. Utredningen utmynnar i en rad förslag till åtgärder, vilka enligt utredningens mening skulle vara ägnade att stödja nomadlapparnas näringsutövning inom länet samtidigt som de avsåge att minska friktionsanledningarna mellan den bofasta befolkningen och lapparna.

I sådant syfte föreslår utredningen bland annat ändrad indelning i lappbyar, överflyttningar av renar mellan de fyra nordligaste lappbyarna, maximering av renantalet, premier för god renskötsel samt förbättrad arbetsförmedling och försäljningsorganisation. Förslag föreligger därjämte om uppförandet av mekaniska anordningar av skilda slag för underlättandet av en rationell renskötsel.

Dylika mekaniska anordningar, att färdigställas under en tid av sex år, föreslås till en sammanlagd kostnad av 722,578 kronor enligt följande specifikation.

Stängsel	kronor	493,565
Skiljningshagar	»	24,521
Broar	»	54,677
Stigar	»	18,565
Båtar och båthus	»	3,005
Stugor och kåtor	»	37,495
Telefonlinjer	»	85,750
Slaktskjul	»	5,000

Summa kronor 722,578.

Kostnaderna för dessa arbetens utförande och underhåll, varvid beräknas, att för anläggningarnas bevarande erfordras ett kapital av c:a 485,000 kro-

nor, böra enligt utredningens mening bestridas dels av de s. k. Suorvamedlen, dels från Norrbottens lappfond och dels från lapparnas byakassor. Då dessa medel emellertid icke äro tillräckliga för ifrågavarande ändamål, föreslår utredningen en överflyttning från jämtländska renbetesfjällens skogsfond till Norrbottens lappfond av ett belopp av 718,000 kronor.

Även om de föreslagna åtgärderna vidtoges, anses likväl försörjningssvårigheter komma att uppstå för nomadlapparna, såvida icke deras antal begränsas, därigenom att ett antal lappar beredes sysselsättning inom andra näringsgrenar än renskötseln. En vidgad kolonisationsverksamhet förefaller härvid lämpligast. Utredningen föreslår därför en försökskolonisation å tillhopa 17 nya kolonier.

Beträffande lappväsendets organisation påkallar utredningen väsentliga utvidgningar. Lappfogdarna borde uppföras å ordinarie stat, en åtgärd, som 1937 års riksdag efter förslag av Kungl. Maj:t vidtagit (riksdagens skrivelse 1937: 5). Fem av de för närvarande på förordnande tillsatta lapptillsyningsmännen borde likaledes enligt utredningens mening uppföras å ordinarie stat. Ordningsmännens antal borde ökas från 29 till 31 och deras arvoden i regel något höjas. Slutligen skulle nya befattningar skapas, i det att 21 förmän borde utses.

Över 1930 års lapputrednings förslag hava yttranden inhämtats från länsstyrelserna i Jämtlands och Västerbottens län, statskontoret, domänstyrelsen, lantbruksstyrelsen, allmänna civilförvaltningens lönenämnd, egnahemsstyrelsen samt utredningsmännen rörande egnahemsverksamheten och andra med statens verksamhet på det sociala jordområdet sammanhängande frågor.

I vad dessa yttranden beröra frågan om *de för lappväsendet avsedda fondernas förhållanden*, vill jag här lämna en redogörelse för deras väsentliga innehåll.

Statskontoret anför bland annat:

Ämbetsverket måste beklaga, att utredningen kommit att omfatta allenast förhållandena inom Norrbottens län. Särskilt med hänsyn till frågan om finansieringen av de kostnader, som ett genomförande av de framlagda förslagen skulle draga, hade det varit av vikt att äga kännedom om de anspråk, som i förevarande avseenden kunna göras gällande ifråga om lappväsendet inom Västerbottens och Jämtlands län.

Såsom utredningen påpekat, stå icke obetydliga medel till lappväsendets förfogande i de lappfonder, som av statsmakterna inrättats för de länens behov. Fondernas inbördes storleksordning har emellertid icke anpassats efter omfattningen av lappväsendet i ifrågavarande landsdelar. Detta har medfört, att, medan tillgångarna å jämtländska renbetesfjällens skogsfond och jämtländska lappväsendets fond betydligt vuxit, en väsentlig kapitalminskning uppstått å Västerbottens och Norrbottens lappfonder.

Någon anledning att i fortsättningen bibehålla denna länsuppdelning av de för lappväsendet avsatta tillgångarna synes statskontoret icke föreligga. Tvärtom torde övervägande skäl tala för en sammanslagning av berörda tillgångar till en fond för lappväsendets gemensamma understödande. Utredningen har också uttalat, att det måhända vore lämpligt undersöka, huruvida ej en dylik åtgärd borde vidtagas. Då statskontoret icke kan finna, att några

hinder möta mot en sådan sammanslagning, får ämbetsverket för sin del förorda, att den måtte komma till stånd.

I betraktande av de betydande belopp av skogsförsäljningsmedel, vilka under senare år influtit å jämtländska renbetesfjällens skogsfond och vilka enligt vad statskontoret under hand inhämtat från domänstyrelsen, lära kunna påräknas tillsvidare även i fortsättningen, synes avkastningen å den nya fonden kunna väntas bliva av den storlek, att avkastningen utan eftersättande av nödiga åtgärder borde förslå till täckande av samtliga utgifter för lappväsendet med undantag av sådana, som för närvarande bestridas från anslag å riksstaten. En dylik anpassning av utgifterna efter fondens avkastning skulle visserligen måhända kunna medföra, att av utredningen föreslagna byggnadsarbeten icke skulle i sin fulla utsträckning kunna genomföras inom den tid, som förutsatts. Ämbetsverket har emellertid svårt att föreställa sig, att en förlängning av utbyggnadstiden kan medföra mera påtagliga olägenheter. Såsom utredningen antytt lära för övrigt svårigheter möta att i de vidsträckta fjälltrakter, varom här är fråga, organisera och övervaka genomförandet av ett omfattande byggnadsprogram i ett alltför forcerat tempo.

Med vad ovan anförts rörande förekommande kostnaders bestridande av lappfondsmedel har statskontoret givetvis icke avsett, att icke de s. k. Suorvamedlen, på sätt utredningen föreslagit, skola tagas i anspråk för arbeten inom Gällivare och Jokkmokks socknar. Häremot är intet att erinra från statskontorets sida. Ämbetsverket vill med avseende å dessa arbeten endast framhålla, att byggnadstiden synes böra förlängas med tre å fyra år, varigenom samtliga kostnader kunna täckas medelst nämnda dämpningsavgifter.

Länsstyrelsen i Jämtlands län anför bland annat:

Vad angår det föreslagna överförandet från jämtländska renbetesfjällens skogsfond av 718.000 kronor till Norrbottens lappfond, är det visserligen riktigt, att den förra fonden under år 1934 hade en behållning av 1.378.025 kronor under det att den senare uppgick till 281.484 kronor samt att samtidigt jämtländska lappväsendets fond hade en tillgång av 420.130 kronor. Med de därmed omedelbart sammanställda uppgifterna, att renantalet i Jämtlands län uppgick till 29.465, medan motsvarande tal för Norrbottens län var 193.075, synes lapputredningen vilja suggerera fram den föreställningen, att beloppet av de medel som stå till förfogande i det jämtländska lappväsendets båda fonder är orimligt stort i förhållande till behovet, under det att ett rakt motsatt förhållande gör sig gällande i Norrbottens län. För dem, som känna till förhållandena i de båda länen, är det emellertid uppenbart, att en sådan sammanställning icke bevisar någonting och att en slutsats sådan som den antydda skulle vara i högsta grad missvisande. I Norrbottens län stå oerhört stora områden till renskötselns förfogande, och de brister som vidlåda densamma bero till största delen på att lapparna icke ägna den nödig omsorg och vaksamhet. Kunde ändring i den delen åvägabringas, skulle med all sannolikhet icke få av de föreslagna åtgärderna vara föga motiverade. Svårigheterna för lapparna inom Jämtlands län bero, såsom länsstyrelsen vid flera tillfällen haft anledning att framhålla, på den omständigheten, att de områden, som få av lapparna helt disponeras för renskötseln, äro relativt små och hårt trängda av bebyggelsen. Redan 1892 fann Kungl. Maj:t det vara nödvändigt, att ett större antal fastigheter måste förvärvas för säkerställande av lapparnas näring. En del av dessa fastigheter hava nu genom köp övergått i kronans ägo och införlivats med renbeteslanden men de allra flesta, som alltjämt äro nödvändiga för renskötseln och det i än högre grad än förut på grund av det växande renantalet och den fortskridande uppodlingen, äro alltjämt kvar i enskild ägo. Taxeringsvärdet å dessa sistnämnda fastig-

heter, vilkas förvärvande bör ske så snart som möjligt, uppgår till icke mindre än cirka 1,500,000 kronor. Det synes vidare vara nödvändigt, att ytterligare fastigheter med ett taxeringsvärde av cirka 1 miljon kronor förvärfvas för att bereda ett bättre utrymme för lapparnas renar. Dessutom böra uppföras vissa renstängsel, huvudsakligen i gränsen mot Norge, enär genom dem kan förhindras att dryga skadestånd och renbetesavgifter måste erläggas för dit inträngande renar, samt vidare anläggas vägar och broar m. m. för en kostnad, som provisoriskt kan beräknas uppgå till över 700,000 kronor. Mera exakta uppgifter härom kunna vinnas först genom en mera ingående undersökning. Det framgår redan härav, att de jämtländska lappfonderna icke på långt när äro tillräckliga för att tillgodose trängande behov för det jämtländska lappväsendet och följaktligen icke kunna avstå något till de två övriga län, där renskötsel förekommer.

Vad slutligen angår det av *länsstyrelsen i Västerbottens län* avgivna utlåtandet, torde jag kunna begränsa mig att framhålla, att länsstyrelsen förklarar sig skola senare framlägga närmare utredning rörande motsvarande förhållanden inom länet.

Till närmare belysning av frågan om lappfonderna må framhållas följande.

Syftet med jämtländska renbetesfjällens skogsfond var från början att utvidga jämtlandslapparnas renbetesområden. I anledning av proposition den 13 maj 1887 medgav riksdagen, att den behållna avkastningen av viss av domänstyrelsen föreslagen skogsavverkning på de jämtländska renbetesfjällen finge användas till nämnda ändamål. Genom beslut den 13 juli 1887 anbefalldes Kungl. Maj:t sedermera domänstyrelsen att utan sammanblandning med övriga skogsförsäljningsmedel till statskontoret inleverera behållna försäljningsmedel för försålda skogseffekter från renbetesfjällen, varjämte statskontoret ålades, att sedan statsverket blivit gottgjort för meddelade förskott för inköp av mark, förvalta överskottet såsom en särskild fond under benämning jämtländska renbetesfjällens skogsfond, om vars användande för de av riksdagen medgivna ändamål Kungl. Maj:t framdeles skulle förordna.

Av skogsavverkningen från renbetesfjällen och därtill lagda fastigheter hava guldits, förutom högst avsevärda belopp för inköp av fastigheter, jämväl, efter Kungl. Maj:ts beprövande i varje särskilt fall, åtskilliga andra utgifter, som tarvats för fastigheternas förvaltning eller stått i samband därmed. Det oaktat hava fondens tillgångar varit i stigande.

I en gemensam skrivelse den 12 februari 1914 hemställde länsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län att ur jämtländska renbetesfjällens skogsfond ett belopp av 500,000 kronor finge uttagas för att efter närmare angivna grunder användas till bildande av två fonder, den ena å 300,000 kronor, benämnd Västerbottens lappfond, och den andra å 200,000 kronor, benämnd Norrbottens lappfond.

Denna framställning föranledde proposition (nr 62) till 1914 års senare riksdag, varvid tillika framlades förslag om sådan ytterligare utökning av de ifrågasatta fonderna, att till desamma skulle läggas återstoden av ett anslag, som på sin tid beviljats för beredande av understöd åt lapparna i Jukkasjärvi socken, varigenom fonderna skulle komma att uppgå, Västerbottens lappfond

till 440,000 kronor och Norrbottens lappfond till 293,647 kronor 42 öre. Fondernas bildande skulle anses hava ägt rum den 1 januari 1914, och skulle de av statskontoret förvaltas och jämlikt föreskrifterna i Kungl. Maj:ts brev den 31 augusti 1877 förräntas i enlighet med vad som gäller för statskontorets fondförvaltning i allmänhet samt efter Kungl. Maj:ts föreskrifter eller prövning i särskilda fall användas, Västerbottens lappfond till främjande av renskötsel i Västerbottens län och Norrbottens lappfond till förmån för enahanda näring i Norrbottens län, med rätt för Kungl. Maj:t att, därest det framdeles skulle visa sig behöfligt eller lämpligt, överflytta en del av den ena fondens kapitalbelopp till den andra.

Denna framställning blev av riksdagen bifallen.

Efter avslutandet av 1919 års konvention mellan Sverige och Norge i renbetesfrågan måste från svensk sida vidtagas åtskilliga anordningar, vilka kommo att medföra betydliga kostnader. Dessa kostnader skulle bestridas av de olika länens för lappväsendet avsedda fonder, men då fonderna i Västerbottens och Norrbottens län icke voro tillräckliga för att kunna jämte övriga utgifter vidkännas de nu ifrågavarande kostnaderna, föreslog Kungl. Maj:t i proposition till 1919 års lagtima riksdag, nr 199, att från jämtländska renbetesfjällens skogsfond skulle överflyttas 650,000 kronor räknat från den 1 januari 1919 och att av detta belopp skulle läggas 260,000 kronor till Västerbottens lappfond och 390,000 kronor till Norrbottens lappfond. Propositionen blev av riksdagen bifallen.

Angående de olika lappfondernas ekonomiska ställning under senare år hänvisar jag till efterföljande sammanställning.

Utdrag ur lappfondernas räkenskaper för budgetåren 1935/1936 och 1936/1937.

	Inkomster Kronor	Utgifter Kronor	Nettoinkomst Kronor	Nettoutgift Kronor	Behållning Kronor
<i>Jämtländska renbetesfjällens skogsfond</i>					
1935/1936	294,040: 59	163,160: 65	130,879: 94	—	1,636,718: 52
1936/1937	469,888: 68	237,813: 20	232,075: 48	—	1,868,794: —
<i>Jämtländska lappväsendets fond</i>					
1935/1936	28,719: 67	26,086: 27	2,633: 40	—	445,274: 13
1936/1937	25,256: 68	8,894: 54	16,362: 14	—	461,636: 27
<i>Västerbottens lappfond</i>					
1935/1936	15,535: 01	43,348: 54	—	27,813: 53	244,012: 87
1936/1937	15,596: 98	58,007: 35	—	42,410: 47	201,602: 40
<i>Norrbottens lappfond</i>					
1935/1936	22,047: 52	151,799: 49	—	129,751: 97	91,651: 72
1936/1937	30,248: 24	37,598: 48	—	7,350: 24	84,301: 48

Från Norrbottens lappfond hava under de senare budgetåren utanordnats följande belopp för bestridande av utgifter för lappväsendet:

Budgetår	Kronor
1933/1934	108,207: 58
1934/1935	101,004: 43
1935/1936	151,799: 49
1936/1937	37,598: 48

Norrbottens lappfonds inkomster hava under en följd av år icke varit tillräckliga för att täcka de utgifter för lappväsendet, vilka skola bestridas av fondens medel. Fondens kapitalbehållning utgjorde 30 juni 1927 633,383: 79 kronor men hade den 30 juni 1937 nedgått till 84,301: 48 kronor. Denna minskning har ägt rum, trots att — i varje fall under senare tid — en så stor varsamhet med fondens medel iakttagits, att även utgifter, som måste betecknas såsom nödvändiga, ansetts böra anstå i avvaktan på den pågående utredningen och den slutliga prövningen av densamma. För närvarande torde Norrbottens lappfonds samtliga likvida kapitaltillgångar vara förbrukade.

Jag anser mig ytterligare böra erinra, att *riksdagens revisorer* år 1937 hava funnit sig böra ifrågasätta, att utgifterna för lappväsendet i sin helhet böra bestridas av särskilda å riksstaten anvisade anslag. Det syntes enligt revisorernas mening icke motiverat att bibehålla lappfonderna, vilka till väsentlig del uppkommit genom avkastning från kronan tillhörig egendom.

I skrivelse den 6 november 1937 har *länsstyrelsen i Norrbottens län* hemställt att för vissa närmare specificerade ändamål få disponera ett belopp av 112,520 kronor ur Norrbottens lappfond för år 1938. Såsom motivering för anslagsäskandet anföres i huvudsak följande.

Samtliga uti framställningen angivna nya mekaniska hjälpmedel för renskötseln ävensom förbättringsarbeten äro av den angelägenhetsgrad, att de snarast böra sättas i verket.

Redan med hänsyn till de direkta renskötseltekniska skälen anser länsstyrelsen anordningarna i fråga vara av ett så betydande intresse, att med deras utförande icke bör dröja längre än strängt nödigt. Även ett annat skäl talar för angelägenheten av att medel beviljas för ifrågavarande arbeten. Till följd av de för rennärningen exceptionellt ogynnsamma vintrarna 1935 och 1936 hava renhjordarna för många lappar inom socknarna i länet decimerats så kraftigt, att renskötseln numera icke kan lämna full försörjning åt sådana lappar. Åtgärder av skilda slag ha fördenskull måst vidtagas för att bispunga de lappar, som på grund av sagda förhållanden råkat i nödläge. Bland annat har lappväsendet så långt möjligt är sökt bereda de behövande lapparna arbete och inkomster vid sina anläggningsarbeten. Alltfort bör även denna möjlighet till förtjänstarbeten för de mindre renägarna bland lapparna utnyttjas för att bespara dem tvånget att för uppehållet tillgripa de få livrenar, som finnas kvar.

De förslag till delvis genomgripande reformer å lappväsendets område, som 1930 års lapputredning framlagt, kunna enligt min uppfattning prövas först sedan motsvarande undersökningar slutförts angående lappväsendets

*Departements-
chefen.*

organisation och behov i de två övriga län, vilka inrymma lappbefolkning, Jämtlands och Västerbottens län. Såsom av den lämnade redogörelsen framgår, kan förslag i sådant avseende i fråga om sistnämnda län förväntas föreligga färdigt inom den närmaste tiden. När motsvarande förhållanden kunna varda tillfredsställande klarlagda beträffande Jämtlands län synes vara mera ovisst.

Självfallet bör detta icke utesluta, att vissa frågor av mindre räckvidd kunna utbrytas och lösas utan avvaktande av nämnda utredningars slutförande. Så har, som jag nyss erinrat, redan skett beträffande lönereglering för lappfogdarna.

Det förefaller emellertid uppenbart, att vid den kommande prövningen av lapputredningens förslag möjligheterna till kolonisationsverksamhet och egnahemsbildning bland lapparna måste bliva föremål för särskilt övervägande. Åtskilliga av de åtgärder som böra vidtagas för bevarande av nomadlapparnas försörjningsmöjligheter synas mig intimt sammanhännga med egnahemsbildning och kolonisationsverksamhet bland befolkningen i övrigt. En rad av de påtalade missförhållandena inom lappväsendet hava ock framkallats av intressekonflikter mellan den jordbrukande, bofasta befolkningen och den nomadiserande lappbefolkningen. Det lär under sådana förhållanden få anses naturligt, att ärenden rörande lappväsendet handläggas inom det departement, till vilket ärenden rörande egnahems- och kolonisationsverksamhet i allmänhet höra, nämligen till jordbruksdepartementet och detta så mycket mera, som arten av nomadlapparnas näringsliv har nära beröringspunkter med sagda departements arbetsområde i övrigt. Jag har därför för avsikt att påkalla sådan ändring av Kungl. Maj:ts stadga den 12 december 1930 angående fördelning av ärenden mellan statsdepartementen, att handläggningen av ärenden rörande lappväsendet — fränsett sådana av politiar natur — överflyttas från socialdepartementet till jordbruksdepartementet. Jag har förvissat mig om, att min här uttalade uppfattning delas av chefen för jordbruksdepartementet.

De föreliggande frågorna om lappväsendets organisation och de därutinnan av 1930 års lapputredning framlagda förslagen komma sålunda först framdeles att underställas Kungl. Maj:ts prövning. Jämväl de av statskontoret och riksdagens revisorer berörda finansiella frågorna torde först i ett senare sammanhang böra bliva föremål för övervägande. Emellertid har av min nyss lämnade redogörelse för Norrbottens lappfonds ekonomiska ställning framgått, att denna fond för närvarande saknar tillgångar att bestrida även sådana utgifter, vilka icke utan allvarligt men kunna uppskjutas. Även om några anslagsposter i länsstyrelsens framställning den 6 november 1937 vid närmare granskning kunna reduceras, håller jag för sannolikt, att minst 90,000 kronor av lappfondsmedel måste av länsstyrelsen disponeras under år 1938. Då fonden för närvarande så gott som helt saknar likvida tillgångar, lära nya medel böra tillföras fonden.

På sätt som skett vid Norrbottens lappfonds bildande och vid dess ökande 1919 torde härvid den utvägen böra anlitas, att erforderligt kapital över-

föres från jämtländska renbetesfjällens skogsfond. Lika med länsstyrelsen i Jämtlands län anser jag det visserligen icke tillrådligt att nu gå till en överflyttning av sådan storleksordning, som 1930 års lapputredning föreslagit, innan lappväsendets behov i detta län varit föremål för slutlig prövning. Däremot synes hinder icke böra möta för ett överflyttande av så stort belopp, som kan anses nödvändigt för att bestrida oundgängliga utgifter för lappväsendet i Norrbottens län under den tid, som skäligen kan beräknas förflyta, intill dess den slutliga prövningen av 1930 års lapputredning kan medhinnas. Enligt min uppfattning torde ett belopp av 200,000 kronor vara tillräckligt för sådant ändamål. Riksdagens medgivande till åtgärden torde böra inhämtas. Överföringen synes lämpligen böra räknas från den 1 januari 1938.

Under återopande av vad jag sålunda anfört får jag hemställa, att Eders Kungl. Maj:t täcktes föreslå riksdagen medgiva,

att ur jämtländska renbetesfjällens skogsfond ett belopp av 200,000 kronor må, räknat från den 1 januari 1938, uttagas och överföras till Norrbottens lappfond.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Nils-Sture Lindqvist.